

Královna šťastných katastrof

*Setkání rozevláté organizátorky svateb a autora hororů
způsobí velký třesk. Jak tahle jízda skončí?*

Dylan Newtonová

Kate Sweetová se proslavila organizací perfektních svatebních obřadů. Teď má ale plnou hlavu jiných věcí — konkrétně toho, že nejlepší kamarádka ji jakýmsi záhadným způsobem dokázala uvrtat do přípravy křtu nového románu oblíbeného autora hororů. A co teprve, když se s Drakem Matthewsem konečně potká a zjistí, jak je pohledný, přičemž se jí ho povede nechtěně zmrzačit! Její uspořádaný život se rychle mění v noční můru připomínající drama jeho knih.

A samotný Drake? Ten je sice ze slávy a pověsti „krále hrůzy“ zpružený, ale jinak je to opravdu příjemný společník. Jenže na Kate — neohroženou vládkyni chaosu, vyzbrojenou zabijáckými podpatky — ani na sílu jejích půvabů není připraven a jeho tvorbu to vyhodí z kurzu směrem, který nikdo nečeká.

Ať už vědomě, nebo ne, společně mění pravidla hry. A vývoj téhle zápletky nejspíš překvapí každého... i je samotné.

„Kniha překypující vtipnými dialogy a sympatickými postavami, z nichž vyzařuje šarm.“

— Woman's World

Dylan Newtonová

Královna šťastných katastrof

Dylan Newtonová

Královna šťastných katastrof

Přeložila Radka Klimičková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © Dylan Newton, 2021

Translation © Radka Klimičková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-660-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-659-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-233-2 (print)

*Mojí mámě, která mi poprvé ukázala
senzační vzrušení z románů Stephen Kinga.*

*A Mikeovi, který je můj důkaz,
že „žili šťastně až do smrti“ skutečně existuje.*

1. KAPITOLA

Kate Sweetová se dotkla sluchátka v uchu a zapnula tak na něm mikrofon. „Carle? Jste ty i dýně připravení?“

„Připravení, Kate.“

„Perfektní! Novomanželé přicházejí. Nachystat bublinky!“

Kate se v zářijovém vzduchu zachvěla. Byl právě první podzimní den. Pomyslela si, že má-li být tohle počasí předzvěstí zimy, možná by už měla vytáhnout vlněné oblečení. Na druhou stranu mělo tohle počasí, ačkoli chladnější než obvykle, jedno velké pozitivum – barevné listí na stromech tvořilo pro dnešní odpolední svatbu kulisu k nezaplacení. Naštěstí venkovní část programu už měli téměř za sebou. Zbývá jen poslední třešnička na dortu.

Z drdolu jí vyklouzl neposlušný pramen vlasů. Zastrčila si ho za ucho a v lodičkách na jehlových podpatcích – botách, které rozhodně nebyly vytvořené pro chůzi po kamenité, travnaté zemi, nebo pro rychlou chůzi obecně – rychle vyrazila kolem sídla. Nicméně kostýmek a boty na jehlových podpatcích tvořily její charakteristickou uniformu majitelky agentury Sweet Events. Vzorem tohoto stylu a stejně tak jejího mladého podnikání byla samotná, dnes už zesnulá Maya Evertová, Katina mentorka, u níž absolvovala stáž.

„Věř mi, lidé nemají respekt k ženské, co měří metr pětadesát a nosí baleríny,“ řekla jí Maya bez obalu. „Chceš být šéfka? Tak udělej z módy svou výhodu.“

Maya se nemýlila. Je to rozdíl nemuset při každé konverzaci zaklánět hlavu. Kate si nakonec na chůzi na vysokých podpatcích zvykla a spolu s tabulkami a harmonogramy je považovala za základní brnění proti chaosu a jeden z klíčů k úspěchu.

Zabzučel jí soukromý telefon a Kate ho vytáhla z kapsy. Prsty ztuhlými chladem na něj poklepala a našla zprávu od matky.

Doufala jsem, že si popovídáme o slavnostním
otevření Chirurgické kliniky Sweetových. Já i táta
teď operujeme, ale můžeme si zavolat později?
Po té tvojí párty?

„Není to párty, je to event,“ zamumlala si Kate pro sebe a slova jí vyšla z úst jako obláček páry. Zaúpěla a zastrčila telefon zpátky do kapsy. Teď se s odpovědí nebude obtěžovat. Žádný emotikon na světě by nedokázal sdělit zprávu, že stále nemá chuť zvolit si dědičné povolání jejich rodiny. A nikdy ji ani neměla. Ale slavní chirurgové, manželé Sweetovi, uměli být velice vytrvalí. Kate zavrtěla hlavou a snažila se myšlenky na nekonečné zklamání rodiny z její volby dostat z hlavy.

Ještě ji čeká část zvaná „šťastný konec“.

„Bublinky jedou,“ ozval se jí v uchu asistentův hlas. Obešla roh a vstoupila na dlážděnou terasu luxusního connecticutského sídla, které si snoubenci vybrali, aby tu na míle daleko od newyorského shonu strávili svůj slavný den. Stroj na bublinky schovaný v křoví se rozhučel, když se ze dveří do nádherné podzimní scenerie vyhrnuli novomanželé a svatební hosté.

„Ach!“ zalapala po dechu nevěsta, když si všimla, že se vzdychtípytí milionem maličkých bublinek, které se vznášely v chladném vánku. Všichni se smáli, hravě se oháněli po bublinkách, zatímco nevěsta a ženich pózovali v té kaskádě bublinek foto-

grafovi, chichotali se, natahovali ruce a na chladné počasí na chvílku úplně zapomněli.

Nezáleží, kolik vám je, bublinky vždycky všechno ožíví.

„A teď... náš megamoment,“ odříkávala si Kate potichu a v očekávání se usmála. Tohle byla její nejoblíbenější část – drobný, ale významný detail, po němž je každá úžasná událost ještě nádhernější. Zpočátku tomu okamžiku ve svých propagačních materiálech říkala „chvíle, od kdy žili šťastně až do smrti“, ale klienti to popisovali jako „megamoment“ a toto pojmenování se ujalo.

Přesně včas vyjel s velkou pompou ze zatačky kočár. Kočí, oblečený v livreji, držel opratě dvou nádherných bílých koní. Zvířata důstojně kráčela, jako by věděla, že toto je jejich velká chvíle. Hosté se shromáždili na pěstěném trávníku a jásali.

Kate se zazubila, když novomanželé spatřili kočár ve tvaru dýně, který pronajala. Nevěsta vypískla a ukazovala na rám kočáru z kovaného železa pracně obalený podzimním listím a třpytící se tisícem mihotavých světýlek. Mladá žena se oddaně podívala na svého manžela. Kate byla příliš daleko, než aby jim mohla odezírat ze rtů, ale vypadalo to, že se ptá, jestli tohle naplánoval on. Ženich přikývl a Kate si všimla, jak celý zrudl potěšením, když se na něj nevěsta vrhla a láskyplně ho objala.

„Bingo,“ pronesla spokojeně Kate.

Manžel našel Kate pohledem v davu a potěšeně jí ukázal palec nahoru. Byl to on, kdo ji tajně požádal o odjezd ve velkém stylu, protože chtěl svou budoucí manželku překvapit. Detaily ale nechal na Kate, protože věděl, že je svým „megamomentem“ proslavená.

Také mu ukázala palce nahoru a pár potom přispěchal ke kočáru a zavřel se ve zdobeném voze. Nic nepřipomíná Popelčinu svatbu tolik jako klasický pohádkový kočár.

Až když novomanželé odjeli za všeobecného a zběsilého mávání, Kate si s úlevou vydechla. Zapnula si mikrofon.

„Tak... a frčíme do apartmá pro novomanžele. Všechno hotovo, Carle. Můžeme začít bourat venkovní kapli. Pošli za mnou catering a dýdžeje pro šeky. Skvělá práce!“ Vyslechla si blahopřání od asistenta, odškrtnula si poslední události v plánu dne a s uspokojujícím klapnutím zavřela svůj plánovač Sweet Events. Zrovna když koně klusem odváželi nevěstu a ženicha do líbáňkové destinace, zabzučel jí na telefonu příchozí hovor.

„Ti jsou teda pořádně vytrvalí,“ pomyslela si Kate a popadla telefon. Koutky úst se jí zvedly do úsměvu, když si na displeji přečetla, kdo volá, a přijala hovor.

„Gratuluju k další dokonalé svatbě,“ zazpívala její nejlepší kamarádka a ani nečekala na pozdrav.

„Imani!“ Kate se zasmála, obešla poslední hosty a vstoupila do vyhrátého domu. Protáhla se zadní částí příjímací haly, aby si vzala kousek svatebního dortu, a posadila se k prázdnému stolu vedle postaršího páru. Odstrčila konfety – shakespearovské citáty o lásce natištěné na papírcích ve tvaru podzimního listí – a pustila se do toho, co představovalo její pozdní oběd. „Jak víš, že byla dokonalá? A další věc, jak víš, že už mám hotovo? Ani jsi tady nebyla.“

„Podle itineráře, který jsi mi poslala, měl pár odjíždět ve tři odpoledne a jsou tři a dvě minuty. Všichni vědí, že vždycky dodržíš časový rozvrh i rozpočet. Moc mě mrzí, že jsem tam nemohla být a pomoci ti, Katie,“ pokračovala Imani a použila zdrobnělinu jejího jména, která procházela jenom jí, protože byly s Kate nejlepší kamarádky už od základní školy. „Vím, že tyhle ohromné svatby tě úplně vyčerpají, navíc strašně ráda sleduju Královnu šťastných konců v akci.“

„S Carlem jsme to v pohodě zvládli. Skutečný důvod, proč jsem tě tu chtěla, bylo dostat tě aspoň na chvilku z města. Chybí

mi moje spolubydlící a naše holčičí mejdany. Víš, ty, jak jsme blbnuly, ty jsi mi zdobila diář motivačními citáty a já ti zase sestavovala projektovou tabulku tvojí hvězdné kariéry.“

„Pořád jsem namíchnutá, že jsi mě opustila. Prosím tě, k čemu je úplně nový bytový komplex na pobřeží Long Islandu v porovnání s mým maličkým loftíkem v Queensu? Měla jsi ten nejhrbolatější rozkládací gauč na světě jenom pro sebe, k tomu moji sbírku gelových per seřazených pro tebe podle barev duhy, a stejně ses sebrala a opustila mě.“ Imani přestala se škádlením a její hlas zněl posmutněle. „Chybí mi naše margaritové pondělky.“

„Mně taky. Stránky mého diáře jsou bez tebe strašně nudné,“ odvětila Kate, jezdila vidličkou po polevě dortu a tvořila na ní čtverečkovaný vzor jako na piškvorky.

„Přesně. Jediný víkend, kdy máš v sobotu večer volno, jsem zrovna na autorské akci v L. A.“

Kate přestala demolovat dort a kousek si ho vložila do úst. Přivřela oči, aby si ho vychutnala. „Hmm. Tak teď jsi přišla o hodně. Nevěsta si vybrala tvůj oblíbený – zázvorový dort.“

„Ne! Ztraceně. S máslovým krémem?“ Imani zaslechla, jak Kate s plnou pusou přitakala, a zaúpěla. „Bohužel, když pracuješ se spisovatelem, co mají ego ještě větší než honoráře, tak se nějaká ta víkendová krize vždycky vyskytne... což je taky důvod, proč volám. Já... potřebovala bych pomoc.“

Ačkoli byla nejlepší kamarádka tisíce mil daleko v Kalifornii, Kate v jejím hlase zaslechla zaváhání. Vybavila si, kdy ji Imani naposledy žádala o pomoc tímto tónem. Bylo to před šesti lety, měla apendicitidu a musela jít na pohotovost a akutní operaci. A předtím to bylo na střední, kdy Kate poprosila, aby u ní mohla bydlet, když při tragickém požáru ztratila domov – a mámu. Její přítelkyně o laskavosti nežádala moc často.

Kate se zamračila a odložila vidličku. Jednou rukou svírala telefon a druhou listovala diářem s připravenou propiskou. Srdce jí tlouklo jako o závod a dostavil se náhlý příval adrenalinu. „Samozřejmě. Cokoli. Jsi v pořádku?“

„Se mnou nic není. Vážně,“ odpověděla Imani. „Souvisí to s prací.“

„Vyděsila jsi mě k smrti,“ zasyčela Kate a konečně vydechla. „Dobrá. O co jde?“

„Víš, jak ses minulý týden zmínila, že ti ta jedna zrušená zakázka uvolnila spoustu místa v diáři? Do kdy přesně máš volno?“

„Do půlky listopadu. Po měsících plánování a s tisícem zaplacených záloh se Montagueovi rozhodli svatbu odvolat.“

„Jo!“ Imani vykřikla tak nadšeně, že si Kate živě představila, jak kamarádka vítězoslavně máchla pěstí.

„Pane jo. Stala ses špičkovou propagační agentkou, která pracuje hlavně s autory romantických knih, a najednou jsi otrávená z lásky a manželství. Co se stalo s mojí romantickou nejlepší kámoškou?“

„Kdo má dneska čas být romantický? Posledně jsi sotva našla chvíli zajít se mnou na to rychlý randění.“

„Cože?“ Kate napíchla na dezertní vidličku další kousek dortu a zasmála se. „Zůstala jsem tam celou dobu. Zúčastnila jsem se, jak jsem slíbila.“

„Tak to jsou pěkný kecý. Každého chlapa ses zeptala jenom na jednu věc, a když neodpověděl, jak jsi chtěla, přestala jsi poslouchat, dokud nebyl čas posunout se o stůl dál.“

„Proč ztrácet čas? Každého jsem se zeptala, jestli zvládne ženu s kariérou na vzestupu, která v dohledné době nebude mít většinu víkendů a svátků čas. Žádný z nich na to neměl dobrou odpověď.“ Kate se při té vzpomínce zašklebila. Toho večera měla děsný vztek a utopit ho v tequile se v tu chvíli zdálo jako

dobrý způsob, jak se s ním srovnat. Další den ale strávila přilepená u Imaniny záchodové mísy, a to moc zábavné nebylo. Zavrtěla hlavou, aby zahнала myšlenky na svůj neexistující milostný život, a znovu se soustředila na rozhovor. „Proč je můj nedostatek klientů dobrá věc a jak to souvisí s nouzovou situací u tebe v práci? Nemáš žádného spisovatele, který by potřeboval narychlo uspořádat svatbu, že ne? Protože i já bych nejspíš měla potíže zorganizovat událost, po které by žili šťastně až do smrti, za pouhých pár týdnů.“

„Není to svatba. Je to uvedení knihy,“ upřesnila Imani a Kate pozvedla obočí. Položila vidličku a pozorně čekala, s čím kamarádka přijde dál. „Dobře, vyslechni mě. Je to uvedení knihy, jaké člověk zažije v životě jen jednou, ale kolega z našeho marketingu, co to měl na starost, má nějakou nepříjemnou událost v rodině, takže nám vypadl. Máme strašně moc práce a potřebujeme někoho, kdo se do toho vloží a bude pro nás tu událost koordinovat externě. Samozřejmě jsem si hned vzpomněla na tebe!“

„Uvedení knihy?“ Kate naklonila hlavu a sledovala, jak si dav svatebčanů sbírá kabáty a kabelky, a při tom ten nápad zvažovala. Autoři románů píšou knihy, které přitahují fanoušky – a potenciální klienty –, kteří událost ve stylu „žili šťastně až do smrti“ dokáží ocenit. „To by možná šlo.“

Imani nadšeně pokračovala. „Říkala jsi, že budeš potřebovat rozšířit své aktivity, abys vyhrála tu cenu za plánování akcí – jak že se to jmenuje?“

„EVPLEX,“ dodala Kate, zaujatá novou výzvou. „Ale myslím, že uvedení knihy nepřitáhne pozornost Evana Everstonea a jeho komise o nic víc než moje svatby. Loni EVPLEX vyhráli z Met Gala.“

„To je právě to, ono to nebude jen tak obyčejné uvedení knihy! Od marketingového partnera máme volnou ruku vymyslet

v podstatě cokoli, protože budeme spolupracovat s filmovým studiem, které nedávno získalo předkupní právo na autorův projekt. Tím chci říct, že na to máme ohromující rozpočet a je to přesně typ akce pro Evana Everstona a jeho EVPLEX. Jen potřebuju někoho, kdo převezme štafetu a taktovku v jednom a dovede to až za cílovou čáru.“

„Kdy?“ přimhouřila Kate podezřívavě oči. Znělo to až příliš dobře, než aby to byla pravda, jak ze zkušenosti tušila.

„Hm, no, je to na Halloween.“

„Halloween? To je jen za pět týdnů!“

„A právě proto potřebujeme, abys do toho vstoupila ty, Královna šťastných konců.“ Imani medovým tónem dodala: „Jestli tohle uvedení knihy nedokážeš udělat magické ty, tak už nikdo.“

Kate měla pocit, že ji prodávají nad cenou. Ale v hlavě už se jí začínaly hemžit nápady na různé eventy s tématem podzimu a lásky. Vzhledem k jejímu zkušenostem to bude sázka na jistotu, nemluvě o tom, že když bude během nečekané přestávky v dílně pracovat, zaplatí jí to víc účtů, než když bude trávit čas získáváním kontaktů a rozdáváním vizitek v country klubech. Jestli je navíc to uvedení knihy navázané na film... Pro její podnikání by to mohlo znamenat velkou reklamu. Pokud chce někdy expandovat a nezůstat navěky jen s Carlem, potřebuje víc klientů a širší portfolio ostře sledovaných akcí.

Imani ji navíc nevypeče. Je to její nejlepší kamarádka – taková, která o laskavost nežádá každý den.

Myšlenky na ohromnou zlatou cenu EVPLEX na polici, která bude navždy zdobit webové stránky její agentury, jí tančily v mysli jako zbylé bublinky poletující venku.

„Právě jsi získala organizátora akce.“

„Díkybohu!“ vypískla Imani. „Nebudeš litovat, zvlášť až ti prozradím, s kým budeš dělat. Hádej!“

Kate se zamyslela, napíchla si poslední kousek dezertu na vidličku a v duchu procházela knihovnu spisovatelů, které Imani zastupovala. „Leann Bellamyová? Její knížky miluju.“

„Ne, ještě něco lepšího. Je to Drake Matthews!“

„Drake Matthews?“ Kate vyprskla drobky dortu na stůl a její údiv byl tak hlasitý, že se na ni postarší pár od vedlejšího stolu otočil. Vstala, odnesla talířek na nejbližší servírovací vozík a přesunula se do prázdného rohu místnosti, aby mohla začít syčet do telefonu. „Ty dáváš mně, Královně šťastných konců, na starost uvedení knihy od samotného Knížete nočních můr? Jsi blázen? Vždyť jí syrové maso a spí v rakvi!“

„Ale, prosím tě. To jsou jen nesmysly, které píše tisk, aby se líp prodával. Drake je vcelku normální mužský.“

„Vcelku normální? Co znamená to ‚vcelku‘?“

„Znáš to, má svoje rozmary, ale není žádný podivín nebo tak. Navíc je fešák.“

V tom měla Imani pravdu. Pohledná tvář Drakea Matthewse se před pár lety objevovala ve všech existujících bulvárních plátcích a novinách kvůli nějakému skandálu, jehož details si Kate nepamatovala. Pochybovala, že ty drby o něm někdo skutečně četl. Většinu žen až příliš rozptýlily jeho hypnotické hnědozlaté oči, než aby se soustředily na nějaký skandál.

„Nejde o to, jak vypadá,“ poznamenala. „V jeho knihách nejsou žádné bublinky, kočáry ve tvaru dýně ani ‚žili šťastně až do smrti‘. Nejsem si jistá, že Sweet Events je pro tuhle zakázku ta správná agentura.“

„Přestaň vyšilovat! To zvládneš levou zadní. Ten člověk před tebou už nejhorší kus práce odvedl – dostal povolení zrenovovat starou stodolu v autorově rodném městě na strašidelný dům pro Matthewsovu desátou knihu, která se má jmenovat *Halloweenský hacker*. Na tobě je jen z toho udělat velkolepou

akci! Místo tvého megamomentu to bude prostě megahrůza! Uáááá!“

Katie se zasmála kamarádčinu teatrálnímu zavřísknutí. „Dobře. Něco s tím strašidelným domem vymyslím. Nikdy jsem jeho knížky nečetla, ale nežiju na Měsíci. Už jen z reklamy na filmovou adaptaci jeho *Pekelných panenek* jsem měla noční můry. Vím, že má dokonce něco jako svůj vlastní kult. Kolik lidí na tom uvedení čekáme?“

„Kolem dvou set.“

„To je další nepřesnost. Žádné ‚kolem‘ mi nestačí. Jestli mám zařídit, že ten dav o Halloweenu nakrmíme a pobavíme, potřebuju přesná čísla.“

V telefonu se ozývalo jakési tlumené hlášení. „Už odbavují můj let. Skoro jsem ti zapomněla říct tu druhou skvělou věc – koná se to v západním New Yorku ve vesnici Wellsville, tam, co bydlí moje babička Gigi, takže známe někoho místního. Za vteřinu ti mailem pošlu adresu a detaily našeho letu, abys mohla začít plánovat cestu do Buffala. Nápady mu máme nadhodit v pondělí, takže na to nemáš moc času, já vím.“

„Dneska je sobota! Nemám na to vůbec žádný čas, Imani!“

„Jsem si jistá, že cokoli, s čím přijdeš, bude děsivě skvělé! A neboj se – v pondělí tam s tebou budu, až to budeme Drakeovi představovat osobně.“

Imani se odmlčela a hovor se na okamžik přerušil, jako by jí někdo volal. „Musím končit. Ehm, jen abys věděla, sejdeme se u něj doma.“

„V tom strašidelném viktoriánském sídle?“ Kate se zachvěla, když si vybavila obrázky na internetu, které ukazovaly dům, kde Drake Matthews žije – ve staré červené viktoriánské budově obklopené kovaným železným plotem, který měl představovat propracovanou pavučinu, již u brány propojovali dva netopýři.

„Mám si vzít dřevěný kůl, nebo si myslíš, že česnekový náhrdelník bude stačit?“

„To bude v pohodě,“ ujistila ji Imani a její hlas něco přerušovalo, až zněl trochu strašidelně. „Jo a zapomněla jsem ti říct... buď opatrná... děsivý! Dej si pozor na –“

Imanin hlas vypadl a bylo slyšet jen statické praskání.

„Pozor na co?“ zakřičela Kate. „Co je děsivý?“

Hovor se ale přerušil úplně.

S rozčileným povzdechem si Kate vytrhla sluchátko z ucha a uložila ho do kapsy kabátu. Ať už se ji nejlepší kamarádka snažila varovat před čímkoli, zůstane to tajemstvím, dokud se zítra nepotkají na letišti.

Pokrčila rameny. Imani má pravdu. Pracuje přece s nervózními matkami, omdlévajícími ženichy a rozklepanými hysterickými nevěstami. Jak těžké to může být s jedním spisovatelem?

Byla už téměř půlnoc, když se Kate konečně vrátila do svého podkrovního bytu na Long Islandu. Od té doby, co před pěti lety její mentorka podlehla rakovině, převzala svatební portfolio společnosti Mayi Evertové a začala žít v podstatě jako nomád. Při organizaci svateb často zůstávala na místě konání, a letošní letní svatební sezona byla ohromně vytížená. A nezdálo se, že by se to s podzimem mělo uklidnit. Od konce dubna pobývala doma jen zřídka a byt byl zatuchlý a bez života.

Očima zabloudila k jediné žijící věci, kterou vlastnila, a zalapala po dechu.

Její sukulent uschl.

Dostala ho od Imani jako dárek, který měl dodat útulnosti novému bydlení, když se z Imanina bytu v Queensu odstěhovala do Oyster Bay. Myslela si, že se tak bude moci snáze setkávat s klienty, kteří pocházeli hlavně z okresů Nassau, Suffolk

a Westchester. Cestování za různými prodejci a budoucími nevěstami se trochu zkrátilo, ale výměnou za to žila v bytě, který vypadal jako pokus o nejpestřejší paletu odstínů šedi.

V bytě stála tmavě šedá pohovka, která se dala rozložit na manželskou postel, maličký světle šedý bar a dvě lesklé barové stoličky, které stály na konci trojúhelníkové šedobílé kuchyně. Adresa, Gold Coast na Long Islandu, byla pro podnikání jako stvořená, ale kdyby měla být Kate upřímná, Imanin přecpaný byt s míšmašem stylů, pohodlnými křesílký a barevnými přehozy na každém možném povrchu měla radši.

Připomínal jí totiž něco jako objekt.

Kdežto Katin byt připomínal čekárnu u gynekologa.

„Ale ne, ty nesmíš umřít,“ zasténala a vylila zbytek vody ze své lahve na zvadlou, smutnou rostlinku. Tekutina se vsákla do vysušené hlíny tak rychle, že voda zabublala, když se rozlévala po květináči. „Imani říkala, že mi pomůžeš, abych tu zapustila kořeny... a teď z tebe zbývá tohle.“

Zírala na mrtvý sukulent a při tom vybalovala kufr. Sukulent byla přiléhavá metafora pro tento byt. Ani po téměř třech letech na zdech nevisel jediný obrázek – jediné „umění“ tady reprezentoval ohromný plánovací kalendář na dva roky, v němž měla stíratelnými fixami v různých barvách zapsané pracovní události. Přistoupila k němu, otevřela okno, aby do bytu vpustila osvěžující zářijovou noc, smazala svatbu Montagueových a krasopisně místo ní zapsala „Uvedení knihy Drakea Matthewse“. Kousla se do rtu, když zakroužkovala den konání, a uvědomila si, jak málo času má na přípravu.

Zapnula počítač a sotva začala s hledáním strašidelných domů, zabzučel jí telefon. Doufala, že volá Imani, aby jí dořekla to děsivé varování, a tak hovor přijala, ještě než si všimla, že na displeji stojí *Máma a táta*.

„Beriško, jsem tak ráda, že jsem tě zastihla,“ spustila matka. „Musíme si promluvit o tom slavnostním otevření Chirurgické kliniky Sweetových. Jo, a táta právě mluvil s děkankou Cornelovy lékařské fakulty. Prý ti chybí jen čtyři kurzy a dobrý výsledek z přijímacího testu, aby tě mohli vzít. To je dvanáct kreditů, včetně laborek. No není to skvělé?“

„Mami, o tomhle už jsme mluvily,“ opáčila Kate a masírovala si kořen nosu. „Já nechci být doktorka. Ani asistentka doktora, instrumentářka nebo recepční u vás v ordinaci. Vystudovala jsem obor hotelnictví a pohostinství, dostala se po promoci na stáž k jedné z nejlepších koordinátorek eventů na východním pobřeží a zdědila její ohromnou klientskou základnu, protože jsem v tom, co dělám, dobrá. Já mám svou práci ráda, mami.“

„To já vím.“ Matčin hlas měl ten trpělivý tón, který Kate začala nesnášet už ve druhém ročníku na vysoké, kdy se rozhodla seknout s medicínou. „Hrozně nerada se ale dívám, jak zahazuješ talent, holčičko. Mohla bys změnit svět, máš to v sobě! Než jsi přešla na jiný obor, dokončila jsi povinnou biologii, takže teď už by ti stačilo dodělat jen organickou chemii. Určitě bys mohla přednášky vtěsnat mezi ty své... večírky. A potom bys mohla studovat na...“

„Promiň, mami,“ přerušila ji Kate se zaťatými zuby. Docházela jí trpělivost. „Právě jsem přijela a potřebuju se připravit na pondělní schůzku s klientem. Musím jít.“

„Myslela jsem, že když Montagueovi tu svatbu zrušili, budeš mít snad trochu času, abys během zimní pauzy udělala aspoň jeden kurz,“ pokračovala matka, kterou dceřin nabroušený tón zjevně nezastrašil. „Navíc se s tebou chceme s tátou sejít ohledně Chirurgické kliniky Sweetových.“

Kate protočila oči nad tím, jak rychle se mezi společenskou smetánkou žijící v Lloyd Harboru šíří novinky o tom, že plány

Nicholase Montaguea a jeho snoubenky na společný život se rozpadly na prach.

„Vlastně se mi díky Imani podařilo to období zaplnit...“

„Á, jak se Imani má? Neviděla jsem ji celé věky!“ přerušila ji matka s největším nadšením od začátku telefonátu. „Je tak vzrušující, že se dostala do Cerulean Books – to je bravurní kousek, takhle rychle šplhat po kariérním žebříčku. Já vím, že není moje dcera, ale přes rok s námi žila, a tak mám pocit... jako by to byla i moje zásluha.“

Kate zírala na strop a přemýšlela, jestli matka slyšela tutéž ironii jako ona, když mluvila o zásluhách na kariéře Katiny nejlepší kamarádky, ale ne své vlastní dcery.

Pravděpodobně ne. Ironie nepatřila mezi věci, které se požadují u přijímaček na medicínu.

„Imani se má skvěle. Má spoustu práce. A já mám to štěstí, že mě zapojila do jedné akce pro...“ Zarazila se. Když řekne, že se jedná o spisovatele, bude matka chtít vědět, kdo to je, a Kate věděla, že to pak nebude mít konce. Rodiče svým kolegům pořád vykládali, že mladší dcera ještě studuje medicínu, zato ta starší si dává „pauzu“, než se medicíně plně odevzdá. Bude lepší nechat si fakt, že se chystá pracovat s Knížetem nočních můr, pro sebe – alespoň dokud za to nedostane EVPLEX. Potom to řekne všem.

„... pro svoje kamarády a já ji pro ně budu organizovat,“ dořekla téměř bez zaváhání. „Je to jen za pár týdnů a s klientem se mám seznámit už v pondělí, takže vážně musím běžet. Dej za mě tátovi pusu a řekni Kiersten, že i když je na medicíně, tak to neznamená, že je moc nóbl, aby mi odpovídala na zprávy. Mám vás ráda, uvidíme se za pár měsíců na Díkůvzdání. Já mám přivést dýňový koláč, je to tak?“

„No, ano, ale chtěli jsme...“

„Jé, promiň, mám další hovor. Musím to vzít. Pusu všem!“ Kate rychle zavěsila, než mohla matka dokončit větu. Možná si do Díkůvzdání vybuduje dostatečné renomé, aby oznámila, že se uchází o nejvyšší cenu ve svém oboru. A možná to rozptýlí neustálou potřebu rodiny ji od jejího zaměstnání odrazovat.

Kate si odfrkla. To těžko. Ale za pokus to stojí.

Zavrtěla hlavou a našla si reklamní video nepolapitelného Drakea Matthewse. Napadlo ji, že skutečně vypadá jako typický spisovatel – měl krátké vlnité hnědé vlasy, hranatou bradu a zpoza brýlí s černými obroučkami pohlížely na svět s výrazem vážného spisovatele zlaté oči. Video propagovalo avizovanou knihu *Halloweenský hacker*. Po pár vteřinách, kdy si vyslechla zápletku o počítačovém hackerovi, který pomalu přichází o rozum, se Kate zachvěla a klikla na další video.

Okamžitě poznala, že tohle není reklama. Trhavá kamera napovídala, že ho natočil nějaký amatér na mobilní telefon. Začínalo pohledem na muže – Kate předpokládala, že se jedná o Drakea Matthewse –, jak před davem lidí podepisuje knihy, zády ke kameře. Všimla si brány z tepaného železa ve tvaru pavučiny za ním, v pozadí se tyčil rozostřený dům z červených cihel. Hádala, že video bylo pořízeno před jeho viktoriánským sídlem.

Drake skončil s podepisováním a otočil se na kameramana. Kate zadržela dech, když si všimla, jak přirozeně vypadá ve smokingu. Ve volném čase by klidně mohl předvádět formální oblečení.

„Promiňte, mám rezervaci na večeři. Už žádné další autogramy,“ pronesl. Vlasy měl dokonale učesané na stranu a jantarové oči vypadaly polekaně, když těkaly mezi mužem, který video natáčel, a tucty fanoušků za ním, kteří máchali propisovačkami, jako by se spisovatele snažili propíchnout.

Nějaký mužský hlas se zeptal: „A mohl byste mi podepsat tuhle knihu pro mého bratra, pane Matthewsí? Je u námořnictva v cizině, právě se plaví na *Lincolnu* a myslím, že by mu to zvedlo náladu.“

Drake zaváhal. Otočil se doleva a na někoho se omluvně usmál, poté se obrátil na majitele telefonu, který to celé natáčel, a vypadal trochu vystresovaně.

„Tak ještě jeden pro vašeho bratra. Moji dva bratři také sloužili v zámoří.“ Vzal si nabízenou fixu.

Obraz se zatřásl, když si muž přendal telefon do druhé ruky. Ukázalo se nebe, země a potom nějaká bruneta v černé róbě, která stála stranou.

„Drakeu, nestihneme to včas do Ambrose,“ ozval se vysoký hlas ženy, které mohlo být něco přes dvacet a jejíž nádherné šaty měly tak velký výstřih, že stačil centimetr navíc, a vylezly by jí bradavky. Šaty zřejmě držela na místě lepicí páska. Obrátila oči v sloup a vytáhla telefon. Chvilí na něj zírala, potom si zhluboka povzdychla a zastrčila ho do ladicí kabelky. „Všechno je pořád jen o tobě a tvých knihách. Už mě to nebaví být vždycky na druhém místě.“

Amatérský kameraman uchopil telefon znovu do druhé ruky a v záběru se opět objevil Drake.

Kate sykla, když na jeho tváři spatřila ublížený výraz. Rychle ho zakryl vážným úsměvem a podal podepsanou knihu fanouškovi. „Dobrá, Rachel má pravdu. Show je u konce. Musíme se dostat do auta.“

Ačkoli byla kamera natočená tak, že nezabírala ženin výraz, Kate ji slyšela, jak si pohrdlivě odfrkla, když se fanoušci nerozcházeli. Autor hororů vypadal znepokojeně, když viděl, jak na něj ze všech stran míří propisovačky.

Najednou se Drake otočil, dal si prsty mezi rty a pronikavě hvízdal.

K plotu přiskočil obrovský dobrman. Tlapy velké jako mužská pěst se opřely o kovovou bránu a zvíře začalo hlasitě štekat a chňapat po lidech, kteří byli taktak mimo jeho dosah. Všichni, kromě člověka, který scénu natáčel, se rozprchli jako králíci.

„Hodný,“ pochválil Drake psa a jednu ruku prostrčil plotem, aby ho pohladil po hlavě. Potom, jako by vycítil, že ho stále natácejí, se podrážděně otočil. Rozhodil paže, jako by se ptal „Co zase?“. Jeho pohyb podráždil dobrmana, jehož hrdelní vrčení nabíralo na síle. „Poslyšte, už je po cirkusu...“

Video najednou skončilo. Když si pročítala komentáře pod ním, argumentace fanoušků ji nepřekvapila. Podle nich autor, který píše takové knihy, nepotřebuje ostrého dobrmana, aby mu hlídal dům. Kníže nočních můr byl děsivý sám o sobě, stačilo, že den co den tráví v té strašidelné viktoriánské hrůze.

Kate se zachvěla. Vyskočila na ni nabídka dalších videí o jeho knihách, ale už viděla dost. Právě se chystala zavřít prohlížeč, když si všimla fotografie spisovatele na pláži. Klikla na ni, zapalapa po dechu a zvětšila si ji na celou plochu monitoru. Na snímku byl Drake v tyrkysových šortkách... a ničem dalším.

„Pane jo. Kdo by řekl, že je ten chlap takhle namakaný?“ přemítala nahlas a očima bloudila po hře světla a stínu na fotografii. Jako by tomu muži nestačil opálený hrudník a svalnaté paže, měl břišní svaly, které vypadaly jako odlité z bronzu.

Poté co na něj minutu zírala, vypnula počítač a potřásla odmítavě hlavou.

„Takové pekáče buchet jsou k dostání jen v obchodech,“ usoudila a zahнала myšlenky na opálené tělo jako vytesané z kamene. „To musí být photoshop.“

Vytáhla plán projektu a pustila se do práce.

Chystala se Drakeu Matthewsovi dopřát uvedení knihy jako z jeho strašidelných snů.

2. KAPITOLA

V pondělí ráno čekala Kate na taxík pod markýzou jediného hotelu v centru maličkého městečka jménem Wellsville ve státě New York, třásla se zimou a zuby jí drkotaly tak moc, až se bála, že si některý zlomí. Včera přiletěla do Buffala a plán byl takový, že se s Imani setká na letišti, společně si půjčí auto a vyrazí na dvouhodinovou cestu do domovského města Drakea Matthewse. Když ale Kate přistála, zjistila, že ji v telefonu čeká od přítelkyně krátká zpráva.

Musela jsem změnit let. Setkání s klientem.

Sejdeme se u Drakea v 10. 😊

S tím se kamarádka odmlčela, a to byl i důvod, proč teď Kate čekala na auto, které ji doveze ke Knížeti nočních můr, sama.

Vítr zadul a osprchoval ji drobnými kapičkami jemného deště, který dopadal na markýzu nad ní. Kate se otrásla a přála si, aby si bývala vybrala jiné oblečení. Smetla kapičky z úzké, poněkud těsné pouzdrové černé sukně a protočila panenky nad tím, jaký kostýmek si vzala právě na tuto schůzku. Na internetu si přečetla, že Drake rád nosí černou – její nejméně oblíbenou barvu.

I když všichni v jejím podnikání – k čertu, všichni v celém New Yorku – považovali černou za stálíci, Kate k nim nepatřila. Většinu lidí se zrzavými vlasy černá propůjčovala zvláštní, nadpozem-

ské kouzlo, zatímco Kate obvykle strávila celý den tím, že všechny ujišťovala, že opravdu není nemocná. Tenhle kostýmek si koupila ještě dřív, než se spřátelila s tmavě modrou, čokoládově hnědou a téměř všemi odstíny zelené. V době, kdy byla o nějakých pět kilo lehčí a s košíčky podprsenky o číslo menšími.

Tak tu teď stála v kostýmku, který ji škrtil na příliš mnoha místech, propůjčoval jí anemické vzezření a sukně měla vzadu rozparek, o kterém se domnívala, že je až příliš vysoký, zvlášť v tomto počasí. Nadzvedával ho sebemenší závan větru a Kate si látku neustále uhlazovala ve strachu, aby někdo nespatrił víc, než je vhodné.

Popotáhla a v duchu láteřila, že si zapomněla papírové kapsníky. Teče jí z nosu, nebo je jen ztuhlý chladem? Zašátřala v kapse po telefonu, zapnula na něm fotoaparát, aby se naposledy zkontrolovala, když k zastřešenému hotelovému vchodu přijížděl taxík.

Žádné nudle jí z nosu netekly, ale to bylo taky to nejlepší, co o přízračně bledé tváři, která na ni zírala z telefonu, mohla říct. Zelené oči měla větší než obvykle, a to navzdory černým linkám a kouřovým stínům, které si nanasla, aby se naladila na gotické vibrace svého nejnovějšího klienta a aby zamaskovala kruhy pod očima. Zrzavé vlasy si nejdřív svázala do téhož drdolu, který v práci obvykle nosila, ale potom si to rozmyslela a nechala vlasy rozpuštěné, aby se jí přelévaly přes ramena, protože se jí zdálo, že tak vypadá asertivněji. Když ji teď rozcuchal vítr, tvář měla bledou a nos jasně červený ze zimy, vycítila, že to byl krok vedle. Nepůsobila ani tak asertivně, jako spíš nervózně.

Možná dokonce i podrážděně.

Nakonec taxi zastavilo. Kate strčila telefon do kapsy a vyrazila k červenému sedanu s nápisem „Jimmyho taxislužba“ na magnetu připevněném na dveřích spolujezdce. Její černé lo-

dičky se stříbrným jehlovým podpatkem – vzpomínka na stáž u Mayi Evertové – zněly na chodníku ostrým staccatem.

Z auta vystoupil muž ve středních letech a botách Timberland a běžové bundě značky Carhartt.

„To vy jste si objednala vůz?“

Přikývla a muž se jí představil jako Jimmy. Poté, co si na hlavě upravil modrou pletenou čepici hokejového klubu Buffalo Sabers, aby mu zakrývala i uši, obešel vůz, aby jí otevřel zadní dveře.

Stěrače auta jely na plný výkon, ale sotva stíhaly z čelního skla stírat provazy studeného deště valícího se z nebes, zatímco se řidič proplétal uličkami ospalého městečka. Jimmyho taxík se vůbec nepodobal těm rychlým žlutým troubícím vozům z New Yorku, což byl klad. Vnitřek byl čistý, nebylo tu žádné plexisklo oddělující řidiče od cestujících, a vůz dokonce ještě slabě voněl novotou.

Samozřejmě řidiči neřekla, že jede na schůzku s Drakem, ale jakmile mu zadala adresu, Jimmy přikývl a vědoucně se na ni podíval do zpětného zrcátka.

„Jedete do Matthewsova sídla? Fanyнка? Jezdí tam hodně lidí, kteří se chtějí projít okolo a udělat si pár fotek. Zjistit, jestli v oknech v podkroví neuvidí ducha nebo tak něco.“

„Ne, nejsem fanyнка. Pracuju s ním na uvedení nové knihy,“ odpověděla Kate, kterou cosi nutilo vysvětlit, že není nějaký stalker, který bude obejdovat kolem sídla slavného spisovatele. „Očekává mě.“

Řidič se na ni znovu podíval do zpětného zrcátka a jeho výraz se změnil ze zvědavého v nevěřící. „Nesetkáte se s ním *tam*, že ne?“

Když zmateně přikývla, pokračoval.

„Víte, že v tom domě straší, že jo? Jsem tady jenom rok a už jsem se setkal se čtyřma lidma, který v tom domě nebo kolem něj viděli divný věci. Tváře v oknech, když není nikdo doma.“

Stíny kolem tý starý studny, kde se prej utopila ta holčička. Světýlka blikající v oknech na půdě. Takový věci.“

„Já se jen tak něčeho nebojím,“ ujistila ho Kate s úsměvem.

Jimmy zastavil na stopce a stěrače hlasitě přejížděly po předním skle. Otočil se na Kate a jeho oči pod pletenou čepicí byly vážné. Tiše, jako by jí svěřoval nějaké tajemství, pronesl: „Když je tam ale Drake Matthews? Říká se, že ten dům prakticky ožije... A to ne v dobrém smyslu slova! To, co se o něm píše v některých médiích, jsou hlouposti. Ale musíte se nad tím zamyslet. Ten chlapík jen zřídka odjíždí pryč, a když jo, potuluje se kolem v tý své kožený bundě a v těch brejlích. Znáte spisovatele hororů – vždycky na nich je... něco... něco divného.“

Kate se nervózně zasmála. „Jsem si jistá, že to je všechno proto, aby upevňovali svou image. Chápete, obchodní značku. Když se chovají excentricky, lidé si koupí víc jejich knih. Bude to něco takového.“

Řidič se otočil a poté, co se rozhlédl na křižovatce, pomalu pokračoval po silnici dál. Na ulici, která tu zřejmě platila za hlavní, mělo několik obchodů otevřeno, ale vypadaly většinou opuštěně. Pár lidí se rozhodlo vzdorovat počasí a pospíchali po chodníku s hlavami skloněnými pod tmavými deštníky. Jimmy přepnul stěrače na pomalejší chod, když se plískanice změnila ve velké, těžké kapky, které dopadaly na čelní sklo.

„Tím bych si nebyl tak jistý. Edgar Allan Poe byl podivín, který si vzal svoji třináctiletou sestřenicí. A ta ženská, která napsala *Dům na kopci*, tu duchařinu... Jak se to jmenovala?“

„Shirley Jacksonová,“ odvětila Kate.

„Jo, ta. Ta měla takovou agorafobii, že někdy ani nedokázala vyjít z domu. Spisovatelé hororů jsou zvláštní patroni. Jen budete opatrná, to jsem chtěl říct.“ Zapnul blinkry, projel struhou plnou vody a zastavil.

Kate pohlédla na zlověstné brány s pavučinami, které chránily tmavě červený viktoriánský dům tyčící se na malé vyvýšenině.

„Tohle je ono?“ zeptala se a její hlas jí připadal vysoký a pištivý. Odkáslala si. „Ehm, chtěla jsem říct, jestli pan Matthews bydlí tady.“

Jimmy přikývl a otočil se k ní, aby inkasoval peníze. „Rád bych vás dovezl blíž, ale bránu nechává vždycky zamčenou. Jediná cesta ke vchodu je tamhle.“ Mávl rukou k brance u chodníku, za níž se táhl cihlový chodníček mířící k černým dvoukřídlým dveřím sídla. „Nechává ji zamčenou, ale čeká vás, takže má jistě plán, jak vás pustit dovnitř.“

Celá ta scéna odehrávající se za pochmurného dne byla jako z nějakého krváku, na který měla vždycky příliš velký strach se podívat. Vítr hvízdal kolem auta hlubokou, osamělou melodii a Kate se zachvěla.

„Slečno? Jste v pořádku?“

Zhluboka se nadechla, ale v polovině nádechu se zarazila, protože látka kostýmku se nepříjemně napnula. „Ano. Ještě jednou děkuju za svezení, Jimmy.“

„Tady máte.“ Jimmy se natáhl pro něco do přihrádky u spolujezdce. „Tohle je moje vizitka. Zavolejte mi, kdybyste potřebovala vyzvednout, a já tady budu do deseti minutek!“

Kate mu poděkovala a zastrčila si vizitku do kapsy. Popadla aktovku, sebrala odvahu a vystoupila na vlhký chodník. Zamrkala v ledovém větru a chvíli zápasila s deštníkem. Nakonec se jí podařilo tu maličkou věc roztáhnout a zvednout nad hlavu, zrovna když Jimmy odjížděl od obrubníku s posledním zoufalým pohledem na dům.

Naklonila deštník, aby odolal náporu větru a studených kapek, a přistoupila k bráně. Přimhouřila oči a prohlížela si ji, jestli neuvidí nějaký zvonek. Nic. S drkotajícími zuby na ni za-

bušila a připadala si jako idiot, a když se neozvala žádná odpověď, strčila ruku do brány a nadzdvihla západku uprostřed netopýřích křídel. Překvapilo ji, že stačil jen lehký dotyk a brána se otevřela. Kate očekávala, že panty budou strašidelně skřípat, ale křídla se otevřela tiše jako na dobře naolejovaných pantech. Vešla dovnitř a brána se za ní s tichým cvaknutím zase zavřela.

Usoudila, že ji Drake musel nějakým bzučákem pustit dovnitř, a po kluzkém nerovném chodníčku vyrazila k domu. Dívala se pod nohy, aby jí podpatek nezapadl do spár mezi dlažebními kostkami. Urazila asi polovinu cesty, když prudký nápor větru zachytil její deštník a vytrhl jí ho z rukou. Dokutálel se k okraji trávníku a skončil napůl zastrčený do živého plotu lemuujícího pozemek.

„Zatraceně,“ zaklela a odhrnula si vlhké prameny vlasů z očí. Aktovkou si zaclonila tvář a to, co zbývalo z jejích pečlivě upravených vlasů, a sestoupila z chodníčku na trávník. Ostré špičky podpatků se okamžitě zabořily do promáčené půdy, a tak začala došlapovat na špičky a vydala se po trávě. Došla až k plotu a natáhla se pro otevřený deštník... když tu za něj něco v křoví zatahalo. Ucukla a křoví začalo tlumeně vrčet.

Zarazila se, jako by vrostla do země. V hlavě jí vytanula Iminina slova: *Buď opatrná... děsivý! Dej si pozor na...*

Musí to být tohle. Ten pes. Ten vztekle vypadající dobrman z videa! V panice se podívala k silnici za kovaným plotem. Jimmyho taxík už byl dávno pryč, část ulice a chodníku, kterou viděla za hranicí Matthewsova pozemku, byla opuštěná. V duchu odhadla vzdálenost k bráně, změřila si svažitý zelený trávník a rychle se rozhodla, že velký viktoriánský dům bude lepší volba.

Aktovku stále držela nad hlavou, udělala maličký krok zpět a doufala, že když nebude dělat rychlé pohyby, pes na ni nezaútočí. V křoví to zašustilo. Něco se k ní plížilo pod keřem.

Dobrman zjevně odhalil, co má Kate v plánu – teď už nebylo na výběr. Musí vzít nohy na ramena.

Zapomněla na veškeré dekorum, otočila se a po špičkách sprintovala pryč. Tělem byla nakloněná směrem k bezpečí verandy, ale hlavou se otáčela ke křoví a děsila se pohledu na zvíře, které očekávala, že vyrazí z listoví. Listy se pohnuly, jako by jen stěží zadržovaly nějakého ohromného tvora, a Kate vykřikla. Přidala a řtila se k domu.

Otočila se, aby odhadla vzdálenost k verandě, a její oči měly jen tolik času, aby zaregistrovaly tmavou postavu. Nějaký muž.

V hrůze znovu zaječela, než do něj vrazila. Její výkřik náhle utichl, když jí náraz vzal všechnen vzduch z plic.

„Uuf,“ zavrčel muž a zapotácel se, než znovu získal rovnováhu. Kate takové štěstí neměla.

Byla to rána, jako by vlétla do zdi. Náraz z ní udělal lidskou kuličku v hracím automatu na pinball. Její tělo se odrazilo od tmavé postavy a Kate zamávala rukama, aby se udržela ve stoje. Aktovka jí vyklouzla z ruky, a zatímco se Kate snažila získat rovnováhu, taška odletěla pryč. Když se zastavila, oba její jehlové podpatky se zapíchly do země a nyní fungovaly jako stanové kolíky a znemožňovaly jí znovu se postavit rovně. Cítila, jak prohrává bitvu s gravitací. Spadne dozadu – přímo do tlamy zuřivému psovi!

Najednou ji za pas popadly silné paže a zastavily její pád.

„Pozor,“ pronesl hluboký mužský hlas, který majiteli zaduněl v hrudníku. „Držím vás.“

Kate se ho chytila a pokoušela se postavit. Rukama ho popadla za košili tak silně, až se látka roztrhla. Vzhledla k němu, její pohled se setkal s jeho, když ji přitáhl, až se podpatky vyprostily z bláta, a zvedl, že měla hlavu v úrovni té jeho. Poplašené zlaté oči zamrkaly zpoza brýlí s černými obroučkami.